

lovforslagets § 2 foretages *ekspropriation af de omhandlede servitutrettigheder*, i det omfang byggeriet ville være i strid med dem.

Det er indenrigsministeriets opfattelse, at udviklingen siden 1910, da servitutterne blev pålagt, har medført en sådan ændring i kvarterets tidligere præg af et roligt beboelseskvarter, at *projektets gennemførelse næppe vil medføre ulemper for grundejerne af nogen væsentlig betydning*, og at deres eventuelle interesse i servitutternes fortsatte opretholdelse i alt fald må vige for den betydelige almene interesse i at bevare WHO's europæiske regionalkontor i København.“

Lovforslaget gav i folketinget anledning til nogen diskussion, der først og fremmest drejede sig om den foreslåede ekspropriationsbestemmelse. Det henvistes efter 1. behandling til et udvalg, hvis flertal (udvalget med undtagelse af det konservative folkepartis medlemmer) dog indstillede lovforslaget til vedtagelse uændret. Et mindretal inden for flertallet (venstres udvalgsmedlemmer) udtaler i betænkningen som begrundelse for sin stillingtagen, at det på baggrund af de af ministeren givne oplysninger er af den opfattelse, „at det ikke for tiden vil være muligt at anvise andet egnet område til den af WHO ønskede bygningsudvidelse. Mindretallet forudsætter, at vejspørgsmålet i området definitivt er ordnet ved en beslutning af Københavns kommune. Forhandlingerne med grundejerrepræsentanterne har endvidere givet mindretallet den opfattelse, at den projekterede bebyggelse er af en sådan beskaffenhed, at der ikke kan anføres væsentlige argumenter herimod. Mindretallet kan derfor godkende den foreslåede bebyggelse, men det er dog en forudsætning for tilslutningen til lovforslaget, at der ikke finder yderligere bebyggelse sted på de arealer, som WHO har i besiddelse på nuværende tidspunkt.

Det tilføjes i denne forbindelse, at den projekterede bebyggelse efter mindretallets opfattelse kan forenes med den øvrige på stedet forekommende bebyggelse uden at gå æstetiske hensyn for nær.“

Det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer kunne ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, idet partiet nærede betænkelighed ved den påtænkte ekspropriation og endda fandt det tvivlsomt, om grundlovens betingelser for ekspropriation var opfyldt i det foreliggende tilfælde. Efter hvad *Ninn-Hansen* (KF) udtalte ved lovforslagets 2. behandling, mente hans parti af følgende grunde, at almenvellet ikke kunne påberåbes som begrundelse for ekspropriationen:

„For det første drejer det sig ikke om en offentlig virksomhed med et særligt samfundsmæssigt formål. Verdenssundhedsorganisationen må i juridisk henseende og også i anden henseende i forhold til spørgsmålet om ekspropriation placeres som en privat virksomhed.

For det andet drejer det sig om en kontorbygning, som kan ligge ethvert andet sted. Det er erkendt, at det kan den, og der er altså ingen grund til, at man skal gennemføre en ekspropriation